

3

Pred tromi rokmi

„TO MA PODRŽ!“ zvolala Allison. „Počúvaj, miláčik, tomuto neuveríš. Vedel si, že naša vzbura nebola jediná?“

Holston zdvihol hlavu od fascikla. Na posteli okolo neho sa vršili kopy papiera. Prehŕňal sa medzi starými dokumentmi a triedil nové sťažnosti. Allison sedela za stolíkom pri nohách postele. Žili v jednom z bytov, ktoré v sile za niekoľko desaťročí pridelovali iba dvakrát. Bol v nich priestor na luxus ako stoly a široké jednoposchodové postele.

„Odkiaľ by som to vedel?“

Allison sa k nemu otočila a za ucho si založila prameň vlasov. Holston namieril roh fascikla na obrazovku jej počítača. „Celý deň vyhrabávaš stáročné tajomstvá a ja ich mám poznať skôr než ty?“

Vyplazila mu jazyk. „Je to len spojenie, ktoré používam, keď ťa o niečom informujem. Teba to nezaujíma? Nepočul si, čo som práve povedala?“

Pokrčil plecami: „Nikdy by mi nenapadlo, že vzbura, o ktorej vieme, bola prvá – nanajvýš posledná, ktorá tu vypukla. Práca ma naučila, že nijaký zločin ani rozvášnený dav nie sú nič nové.“

Zdvihol fascikel, čo mu ležal pri stehne. „Čo myslíš, toto je prvý zlodej, čo kradne v sile vodu? A že bude posledný?“

Pod Allison zaškrípala stolička. Na monitore za jej chrbtom blikali útržky informácií, ktoré vytiahla zo starých serverov, pozostatky dávno zmazaných a veľakrát prepísaných údajov. Holstonovi nešlo do hlavy, ako ich vie vydolovať, ako môže byť niekto taký múdry, že na to prišiel, a zároveň natoľko hlúpy, že miluje práve jeho...

„Skladám dokopy staré správy,“ vysvetľovala. „Ak je pravda, čo sa v nich píše, znamená to, že k povstaniam podobným nášmu prichádzalo pravidelne. Približne raz za generáciu.“

„O minulosti veľa nevieme,“ prikývol Holston. Pošúchal si oči a myslel na to, koľko má práce. „Možno nemali vytvorený systém na čistenie kamier. Stavím sa, že výhľad bol čoraz horší, až to dospelo do stavu, keď sa ľudia vzbúрили a niekoľkých chudákov poslali do vyhnanstva, aby to napravili. Alebo to bol spôsob prirodzenej kontroly populácie, kým vymysleli lotériu.“

Allison pokrútila hlavou. „Asi nie. Začínam mať pocit...“ odmlčala sa a pozrela na rozhádzané dokumenty okolo Holstona. Pohľad na záznamy prehreškov voči zákonu ju prinútil dobre si rozmyslieť, čo vysloví. „Nikoho nesúdim, nehovorím, čo bolo správne a čo nie, iba naznačujem, že servery možno nevymazali rebeli počas povstania. Alebo k tomu nedošlo tak, ako nám to odjakživa tvrdia.“

Manželkine slová ho zaujali. Tajomstvo prázdnych serverov, neznáma minulosť predkov v sile každého prenasledovala. Zničenie archívov bolo iba nejasnou legendou. Zatvoril fascikel a odložil ho.

„Čo to podľa teba spôsobilo?“ opýtal sa. „Bola to nehoda? Požiar alebo výpadok elektriny?“ Holston vymenoval najčastejšie teórie.

Allison sa zamračila. „Nie.“ Stíšila hlas a znepokojene sa poobzerala. „Myslím si, že sme to urobili my. Teda nie povstanci, ale naši predkovia.“ Otočila sa a naklonila sa k monitoru. Prstom prechádzala po stĺpci čísel, ktoré Holston z postele nevedel rozoznať. „Dvadsať rokov,“ povedala nahlas. „Osemnásť. Dvadsaťštyri.“ Prst s piskotom klesal nižšie. „Dvadsaťosem. Šestnásť. Pätnásť.“

Holston sa vyhrabal z papierov, dokumenty odložil späť na kopy a premiestnil sa bližšie k stolu. Sadol si na koniec postele, rukou objal manželke krk a ponad jej plece sa pozrel na monitor.

„To sú dátumy?“ opýtal sa.

Prikývla. „Približne raz za dvadsať rokov došlo k väčšej vzbure. V tejto správe je ich zoznam. Je to jeden zo súborov vymazaných počas posledného povstania. Nášho povstania,“ zdôraznila.

Vyslovila to tak, akoby v tom čase jeden z nich dvoch alebo niekto z ich priateľov žil. Holston však vedel, ako to myslí. Bolo to povstanie, v ktorého tieni vyrastali. Veľký konflikt visel nad ich detstvom aj nad detstvom ich rodičov a starých rodičov. Hovorilo sa o ňom len pošepky a ľudia sa pri tom opatrne rozhliadali.

„Prečo si myslíš, že servery sme vymazali my – tí dobrí?“

Pootočila hlavu a pochmúrne sa usmiala. „Kto povedal, že my sme dobrí?“

Holston zmeravel a odtiahol ruku. „Nezačínaj s tým. Nepovedz nič, čo by...“

„Žartujem,“ upokojila ho, hoci o tejto téme sa nevtipkovalo. Od žartu bol iba krôčik k vlastizrade alebo čisteniu kamier.

„Mám teóriu,“ dodala rýchlo s dôrazom na slovo teória. „V každej generácii dôjde k prevratu. Počas časového úseku niečo vyše sto rokov, možno ešte dlhšie. Ako hodinky,“ ukázala na dátumy. „No potom, počas veľkého povstania – jediného, o ktorom sme doteraz počuli – niekto vymaže servery. A ver mi, že to nie je také ľahké ako stlačiť zopár gombíkov, alebo založiť požiar. Údaje sú niekoľkonásobne zálohované. Vyžaduje si to sústredené úsilie. Náhoda, nepozornosť alebo obyčajná sabotáž by nestačili.“

„Ale to ti ešte nepovie, kto je za to zodpovedný,“ upozornil ju Holston. Jeho manželka bola nepochybne počítačový mág, no v detektívnej práci sa na rozdiel od neho veľmi nevyznala.

„Lenže aj to, že dlhý čas dochádzalo k pravidelným povstaniam, no odrazu prestali, niečo naznačuje.“

Allison si zahryzla do pery.

Holston sa vystrel.

Rozhliadol sa po izbe a zamyslel sa nad manželkiným postrehom.

„Chceš povedať...“ pošúchal si bradu. „Tvrdíš, že niekto vymazal naše dejiny, aby sa nezopakovali?“

„Alebo niečo horšie.“ Vzala mu ruku do dlaní a ešte väčšmi zvažovala. „Čo ak pevné disky obsahovali aj správu o príčine vzniku povstania? Čo ak nejaká informácia zvnútra alebo z povrchu o dôvode nutnosti žiť v sile vyvolala iskru a ľudia sa vzbúрили a chceli sa vrátiť na zem?“

Pokrútil hlavou. „Nemala by si takto uvažovať,“ varoval ju.

„Nehovorím, že to, čo urobili, bolo správne,“ bránila sa. Už zase si dávala pozor na slová. „Ale všetko, čo som doteraz zistila, ma privádza k tejto teórii.“

Holston nedôverčivo zaškúľil na monitor. „Možno by si s tým mala prestať. Ani poriadne neviem, ako to robíš, ale zdá sa mi, že to nemusí byť správna cesta.“

„Tie informácie tam sú, miláčik. Ak ich neposkladám ja, časom to urobí niekto iný. Už sa s tým nedá nič robiť.“

„Ako to myslíš?“

„Uverejnila som oficiálnu správu o tom, ako obnoviť zmazané a prepísané súbory. Informačné oddelenie ju rozširuje, aby inštrukcie pomohli ľuďom, ktorí nechtiac odstránili niečo, čo potrebujú.“

„Aj tak si myslím, že by si to mala nechať,“ trval na svojom. „Nie je to najlepší nápad. Nič dobré z toho nevzide...“

„Poznať pravdu je vždy dobré. Nemyslíš si, že je lepšie, keď ju zistíme skôr než niekto iný?“

Holston sa zahľadel na dokumenty rozhádzané po posteli. Posledného čističa poslali na povrch pred piatimi rokmi. Výhľad na vonkajší svet bol zo dňa na deň horší a ako šerif cítil povinnosť nájsť vhodnú obeť. Tlak v sile narastal ako para v hrnci a hrozil výbuchom. Medzi ľuďmi sa šírila nervozita, vedeli, že sa blíži čas výberu ďalšej obete. Bolo to ako sebazničujúce proroctvo, napätie narastá, až napokon človek nevydrží a buď niekoho napadne, alebo povie niečo, čo oľutuje, a skončí za to v cele s výhľadom na svoj posledný neostrý západ slnka.